

Nr 370

Av herrar Helén och Bengtson, i anledning av Kungl. Maj:ts
framställning om anslag till Främjande av utrikeshan-
deln m. m.

(Lika lydande med motion nr 406 i Andra kammaren)

Sverige är sedan gammalt i högre grad än de flesta andra länder beroende av avsättningen på exportmarknaderna. Av industriproduktionen exporteras för närvarande ca 40 %. Utvecklingen har samtidigt lett till att gränserna mellan hemmamarknadsindustri och exportindustri suddats ut. Inte bara storföretagen utan också åtskilliga små och medelstora företag inom industri och andra näringar är tvingade att söka sig ut på exportmarknaden för att kunna existera. En betydande del av den outnyttjade exportpotentialen torde för övrigt vara att söka just bland de mindre och medelstora företagen.

En stor del av exporten består av industriprodukter, som grundar sig på avancerad teknik och långt driven specialisering. Till bilden hör också att nya produkter nu tillförs marknaden i en takt som är långt snabbare än för bara något årtionde sedan. Man kan emellertid på goda grunder anta att hög teknisk standard hos produkterna och rationell tillverkning i sig själva inte är ett lika starkt säljargument som tidigare. Företagens aktiva och långsiktiga marknadsbearbetning är i hög grad utslagsgivande för den internationella konkurrensförmågan. Detta ställer i sin tur krav på en allt starkare och snabbare insats i fråga om marknadsföring.

I de flesta fall måste de svenska företagen arbeta på världsmarknaden i konkurrens med företag från länder där staten ställer avsevärda resurser till förfogande för att bistå de enskilda företagen i deras internationella marknadsföring. Utan en motsvarande insats från de svenska statsmakternas sida för svenska företag står de självfallet dåligt rustade i den hårdnande internationella konkurrensen.

Inte minst är en grundläggande Sverige-goodwill av stor betydelse för exportnäringarnas arbete ute på fältet. Medel i tillräcklig omfattning måste därför ställas till förfogande såväl för direkta exportfrämjande aktiviteter som för verksamhet som indirekt påverkar de svenska företagens exportmöjligheter i positiv riktning.

Med hänsyn till att särskild proposition aviseras i årets statsverkspropo-

sition tar vi i denna motion ej nu upp de enligt vår mening angelägna särskilda exportfrämjande åtgärderna inom t. ex. TEKO-området samt inom glas- och skoindustrin.

I början av 1960-talet påbörjades en utbyggnad av resurserna för informationsverksamheten om Sverige i utlandet. Genom tillkomsten av ett centralt organ, »Kollegiet för Sverigeinformation i utlandet», inleddes också en samordning av den mycket splittrade organisation som hade till uppgift att bedriva Sverigeinformation utomlands.

Ganska snart avbröts emellertid denna utveckling. Anslagen låstes fast på oförändrad nivå trots behovet att möta den snabbt växande konkurrensen både när det gäller allmän information och direkta marknadsföringsåtgärder på praktiskt taget alla viktigare exportmarknader. Samordningsfunktionen kom också att urholkas genom att informationskollegiets befogenheter begränsades. Organisationen är därför nu lika splittrad som i början av 1960-talet.

Samtidigt har de flesta jämförbara länder ökat sina insatser för att stödja exportindustrin. Även i många mindre länder än vårt, t. ex. Finland och Belgien, satsas mer än dubbelt så mycket på sådan exportfrämjande verksamhet.

Riksdagen begärde hösten 1968 att regeringen skulle tillsätta en utredning om den exportfrämjande verksamhetens framtida organisation, inriktning och omfattning. Det är anmärkningsvärt att handelsministern dröjde ett år med att tillsätta den. Att en utredning nu kommit till stånd får emellertid inte innebära att utbyggnaden av den allmänna och kommersiellt betingade informationen om Sverige i utlandet stannar av. Informationsorganen har på grund av den begränsade medelstilldelningen under senare år tvingats koncentrera verksamheten till de länder som är mest centrala för svensk export. Det är angeläget att den verksamheten kan fullföljas, samtidigt som informationen i länder i Europa och i andra världsdelar, som på sikt kan arbetas upp till viktiga avnämrländer, kan byggas ut.

Informationskollegiet har som framgår av statsverkspropositionen (bil. 12 punkt B 3) också lagt upp konkreta planer för kommersiell informationsverksamhet omfattande bl. a. mässor, utställningar, varuhusframträdanden och information om svensk teknik i ett antal sådana länder. För att kunna genomföra programmet i sin helhet begärs en höjning av anslaget till kommersiell information nästa år med 5 miljoner kronor. Departementschefen har dock endast kunnat biträda en höjning med 400 000 kronor.

Det står helt klart att om kollegiet under de närmaste åren på ett någorlunda fullödigt sätt skall kunna följa upp tidigare satsningar i skilda länder och effektivt axla sin uppgift som samordnande organ måste avsevärt större resurser ställas till dess förfogande. Den av departementschefen för-

ordade höjningen av anslaget torde inte mer än täcka det senaste årets kostnadsökningar. För att möjliggöra åtminstone någon utökning av verksamheten föreslår vi att anslaget ökas med 1 miljon kronor i förhållande till Kungl. Maj:ts förslag. Det ökade utrymmet för exportfrämjande åtgärder som vårt förslag syftar till bör bl. a. möjliggöra en viss intensifiering av biståndet till små och medelstora företag.

Med hänvisning till vad som anförts i motionen hemställer vi,

att riksdagen beslutar att till Främjande av utrikeshandeln m. m. för budgetåret 1970/71 anvisa ett med 1 000 000 kronor i förhållande till Kungl. Maj:ts förslag förhöjt reservationsanslag om 8 850 000 kronor, varav 6 400 000 kronor ges till »Kollegiet för Sverigeinformation i utlandet» för kommersiell information i enlighet med vad som anförts i motionen.

Stockholm den 27 januari 1970

Gunnar Helén (fp)

Torsten Bengtson (cp)

Nr 371

Av herr Strandberg, angående löneklassplaceringen för vissa poliser.

(Lika lydande med motion nr 411 i Andra kammaren)

Stockholm den 27 januari 1970

Bertil Strandberg (m)